

РЕШЕНИЕ

№ 267

гр. Смолян , 27.11.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ПЪРВИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ** в публично заседание на шести ноември, през две хиляди и
двадесета година в следния състав:

Председател: Росица Н. Кокудева
Членове: Мария А. Славчева
Зоя С. Шопова

Секретар: Софка М. Димитрова

като разгледа докладваното от Мария А. Славчева Въззивно гражданско дело
№ 20205400500408 по описа за 2020 година

И за да се произнесе ,взе в предвид следното :

Производството е по чл.268 и следващите от ГПК.

Смолянският окръжен съд е сезиран с въззивна жалба вх.№ 1209 от 03.07.2020година, от Е. А.К., от гр. Златоград, ул. „Пенчо Славейков“ № 1, депозирана чрез пълномощника му адв.Родопски и въззивна жалба вх. № 1332 от 16.07.2020година, депозирана от „Родопи Еко Проджектс“ ЕООД, представлявано от управителите Ружа Бодурова и Евгени Михайлов, със седалище и адрес на управление: гр. Златоград, ул. „Стефан Стамболов“ №2, депозирана чрез пълномощника адв.А., против решение № 74 от 15.06.2020 година,постановено по гр.д.№ 200/2019 година по описа на Златоградски районен съд, с което на основание чл.200 от КТ е осъдено „Родопи Еко Проджектс“ ЕООД да заплати на Е.А.К. сумата от 60 000 лева представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на трудова злополука, настъпила на 13.07.2018 г. в с.Ерма Река, в 3,30 часа по време на работа в участък „Южна Петровица”, рудник „Ерма река”, на

хор.724 проходка, ведно със законната лихва върху посочената сума, считано от 13.07.2018 г. до окончателно изплащане на задължението както и сумата от 1 430 лева (хиляда четиристотин и тридесет лева), представляваща обезщетение за имуществени вреди от същата трудова злополука, изразяващи се в направени разходи за избор на екип и закупуване на медицински консумативи (твърда леща), като е отхвърлен иска за неимуществени вреди за разликата над сумата от 60 000 лв. до пълния предявен размер от 98 234,60 лв., както и е осъден на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, вр. чл. 38, ал. 2 ЗАДв. **„Родопи Еко Проджектс“ ЕООД, ЕИК ****, да заплати на **адвокат В. Р.** от АК-Смолян, сумата в размер на **1 617,29 лв.** – адвокатско възнаграждение, а на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, **Е.А.К.** да заплати в полза на бюджета **по сметка на РС-Златоград** сумата от **1 529,36 лв.** - държавна такса, както и сумата от **172,57 лв.** – възнаграждение за вещо лице и на основание чл. 78, ал. 6 ГПК, **„Родопи Еко Проджектс“ ЕООД, ЕИК **** е осъден да заплати в полза на бюджета **по сметка на РС-Златоград** сумата от **2 457,20 лв.** – държавна такса, както и сумата от **277,43 лв.** – възнаграждение за вещо лице.

Решението е връчено на жалбоподателя Е.А.К. на 24.06. 2020 година, а на жалбоподателя „Родопи Еко Проджектс“ ЕООД на 01.07.2020 година, като въззивната жалба е изпратена по пощата с дата на пощенското клеймо - 14.07.2020 година, поради което двете въззивни жалби са депозираны в срока по чл.259, ал.1 от ГПК. Въззивните жалби отговарят на изискванията на чл. 260 ал. 1 т. 1, 2, 4 и 7 и чл. 261 от ГПК и с оглед депозирането им от активно легитимирани страни по делото, същите са процесуално допустими.

В законово установения срок по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил отговор на Е.А.К. от насрещната страна „Родопи Еко Проджектс“ ЕООД, депозиран чрез пълномощника адв.А. и от ЗАД Алианц България“ АД – трето лице помагач на страната на ответника, депозиран чрез пълномощника адв.М.К., с които се оспорва основателността на подадената въззивна жалба. Постъпил е и писмен отговор от Е.А.К., депозиран чрез пълномощника адв.В.Р., в който се оспорва основателността на въззивната жалба на „Родопи Еко Проджектс“ ЕООД.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба на Е.К. от „ЗАД Алианц България“ АД – трето лице помагач на ответника,

депозирана чрез адв.М.К. вх.№1509/10.08.2020година, в който се поддържа неоснователност на жалбата.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба на „Родопи Еко Проджектс“ ЕООД от „ЗАД Алианц България“ АД – трето лице помагач на ответника, депозирана чрез адв.М. К. вх.№1684 от 04.09.2020година, в който се поддържа основателност на жалбата.

С въззивната жалба на Е.А.К. се обжалва постановеното съдебно решение в частта, с която е отхвърлен предявеният иск за неимуществени вреди в разликата над сумата от 60 000лева до 98 234лева, както и в осъдителната част за сумата 1529.36лева. Изложено е оплакване за неправилност на решението в атакуваните части поради необснованост, като се поддържа, че при определяне размера на обезщетението за нанесени неимуществени вреди, въпреки, че се е позовал на разпоредбата на чл.52 ЗЗД, като и много подробно е анализирал писмените и устни доказателства по делото е определил размер на обезщетение за нанесени неимуществени вреди несъобразен на първо място - с болките и страданията претърпени от пострадалия, които продължава да търпи и в момента, на второ място - със степента и характера на увреждането, на трето място - с възрастта на пострадалия, на следващо място - със съществуващото икономическо състояние в страната, и не на последно място - с трайната(константна) практика на съдилищата при определяне размера на обезщетение за неимуществени вреди при тежкото телесно увреждане, което пострадалият жалбоподател е получил вследствие претърпяната трудова злополука. Излага оплакване за нарушаване принципа на справедливостта, заложен в разпоредбата на чл.52 ЗЗД, при определяне размера на обезщетението за нанесени неимуществени вреди като относно претърпени (търпени) болки и страдания, продължителност във времето на болките и страданията вещото лице по СМЕ е категорично, че оточният травматизъм е една от най-тежките травми и е съпроводен с висок интензитет - най-силната болка, която може да се получи, тъй като човешкото око е силно инервиран орган и дори и най-малката драскотина е свързана с голяма болка, а при пробивно нараняване, т.е обвивката на окото е наранена в пълна дебелина, болките са с изключително висок интензитет. Излага оплакване също така, че изпълнените три интервенции са едни от най-тежките, след всяка една от тях

възстановителния период е дълъг , свързан с много високи интензивни болки и страдания. Твърди,че не коментира показанията на разпитаните свидетели по делото, които съдят е приел напълно, за търпените болки и страдания от пострадалия непосредствено след злополуката, а и в периода на извършваните му хирургични интервенции и обясненията им, че болките и страданията продължават към момента, тъй като продължават да се извършват допълнителни манипулации, с цел подобряване зрението на лявото око,психическия стрес и цялостното му психическо състояние непосредствено след злополуката, а и в момента. Пзовава се на показанията на свидетелката К.,която установява,според лекарите той никога няма да възстанови зрението си”. И доколкото го познава няма да се възстанови психически след претърпяната травма, според свидетеля У. има чести оплаквания след всяка операция, че няма да може да работи и че никой няма да го вземе на работа. Твърди също,че вещото лице по СМЕ обяснява, че е свързано с по-тежко емоционално състояние и продължителност на лечението.Твърди също,че лечението на пострадалият К. е продължило и продължава и в момента. Извършени са му три оперативни намеси, в болнични е бил 16 месеца, няма перспектива,налице са предпоставки за нови усложнения. Излага оплаквания, че според вещото лице по СМЕ ищецът разпознава единствено силуета на движеща се ръка от 20 см пред окото, т.е това е състояние една стъпка преди абсолютна слепота на окото, при което няма възприятие на светлина. Или като процент зрението е по-малко от 1 % и прогноза за бъдещето развитие на увреденото око и неговото състояние не е оптимистична,т.е касае се за практически има пълна слепота с ляво око.Пзовава се на т.2 от Постановление № 3 от 27.09.1979 г. на Пленума на ВС и твърди,че съдят е отчел възраст на пострадалия, сравнително млад човек на 42 години, с две деца нуждаейки се от издръжка и подкрепа,но не е отчел обстоятелството, че той практически остава инвалид за цял живот и че за в бъдеще той е ограничен да извършва работа, която би могла да му носи добри доходи, тъй като „практическата слепота” по заключението на в.л. по СМЕ ограничава в много голяма степен работите, които би могъл да извършва,това практически не позволява той да извършва нормално ежедневни видове дейността, които са нормални за всеки човек с добро зрение, в т.ч. и самообслужване. Това е така, тъй като според вещото лице по СМЕ когато едното око загуби функция, дълбочинното зрение, т.е. 3D -

зрението се нарушава или липсва координация, липсва ориентираност в пространство и място и т.н. на следващо място твърди, че съществуващите в момента обществено-икономически отношения в страната съдът не е взел предвид и не е отчетел растящата безработица, съществуващия макар и скрит инфлационен процес, растящите цени, в т.ч. и на здравните услуги, тъй като на жалбоподателя ще се налага постоянно да търси медицински услуги, както и при така съществуващата, растяща безработица, пострадалият практически с липсата на зрение на ляво око, не би могъл да започне работа и да бъде нает за такава, която да е сравнително добре заплатена, и да му дава възможност той и семейството му да живеят нормално. на следващо място се сочи, че съдебната практика на съдилищата, в т.ч. и на въззивния съд, в момента, отчитайки всички гореизложени обстоятелства и факти е насочена към завишаване размерите на присъжданите обезщетения за нанесени неимуществени вреди, вследствие на трудови злоупотреби. Това напълно отговаря на принципа за справедливост, визиран в разпоредбата на чл.52 ЗЗД. И не последно място - трябва да се отчетат и заделените резерви (суми) от третото лице (застрахователното дружество) за обезщетяването на нанесените вреди вследствие трудовата злоупотреба, които в конкретния случай са в размери над 130 000.00 лева, който факт показва, че за този род увреждания обезщетенията са в големи размери.

Моли да бъде отменено Решение № 74/15.06.2020 г. по гр.д. № 200/2019 г. по описа на Районен съд-Златоград в частта му, с която се отхвърля иска за неимуществени вреди за разликата над сумата от 60 000.00 лева до пълния предявен размер от 98 234.60 лева, както и в частта, с която жалбоподателят е осъден да заплати в полза на бюджета по сметка на РС Златоград сумата от 1 529.36 лева и бъде осъден „РОДОПИ ЕКО ПРОДЖЕКТС“ ЕООД, гр.Златоград да заплати на Е.А.К. от гр.З., ул.”Пенчо Славейков” № 1, ЕГН: ***** още 38 234.60 лева, представляваща обезщетение за нанесени неимуществени вреди вследствие на трудова злоупотреба, настъпила на 13.07.2018 г., около 03.30 часа, в участък „Южна Петровица”, рудник „Ерма река”, на хор.724 проходка, ведно със законната лихва, считано от 13.07.2018 г. до окончателното им изплащане, както и да заплати на адв.В.Р. адв.възнаграждение, съобразно разпоредбата на чл.38, ал.2 от Закона за адвокатурата и за двете инстанции.

С въззивната жалба на „Родопи Еко Проджектс“ ЕООД се атакува решението в частта, с която е уважен предявеният иск и е осъден жалбоподателят да заплати сумата над 40 000 до 60 000 лева обезщетение за претърпени неимуществени вреди, в частта относно присъденото адвокатско възнаграждение и искането на дружество за заплащане разноски за правна помощ. Изложени са оплаквания за незаконосъобразност на направения от съда извод за неоснователност на релевираното с писмения отговор възражение за съпричиняване вредоносния резултат вследствие на инцидента на 13.07.2018 година и от страна на пострадалия. Развива оплакване, че когато същият започнал да окопава забоя не е извършил действия по проверка конкретното работно място да се увери за липса на надвиснали скални късове извън този, който е обрушван от пострадалия. От съществено значение за изясняване фактическата обстановка е дали падналият къс от тавана е бил този, който самият работник е обрушвал или се касае за друг, който не е забелязан навреме от пострадалия. Поддържа оплакване, че и при двете алтернативни възможни хипотези е налице субективно нарушение на подзаконов нормативен акт от страна на самия пострадал, тъй като проверката на трудовата злополука, инициирана от работодателя изяснявала конкретните обстоятелства и причини за настъпване вредоносния резултат, като за работата на комисията по проверката е съставен и подписан Протокол №2 от 13.07.2018 година, в който категорично е посочено, че ищецът лично е допринесъл за настъпилите от инцидента вредни последици, поради наличие на субективно нарушение на чл.18, т. 1 и 2 от Наредба №9 за общите правила за управление дейността по осигуряване безопасността и опазването здравето на работещите в мините. Твърди също, че пак според данните от този протокол ищецът е проявил невнимание и неправилни действия при окопаването на галерията. Изразено е несъгласие с приетото от районен съд, че същият представлява частен свидетелстващ документ, изготвен от работодателя и се намирал в противоречие със събраните доказателства, като се поддържа, че не е налице хомогенна доказателствена наличност. Твърди се, че фактическата обстановка се изяснява само с два документа - Протокол №5103-20-5 от 31.08.2018 година и Протокол от работа на назначена комисия от 13.07.2018 година, съставен след щателна проверка и анализ на данните, извършена непосредствено след инцидента и отразява причините за него по тази причина се твърди в жалбата, че пострадалият е проявил

небрежност, тъй като не е предвидил евентуална възможност за откъсване на скален блок, което субективно отношение и конкретно поведение представлява нарушение на чл.33 от ЗБУТ. Развива се оплакване, че след като не е проявил достатъчно грижи за личното си здраве и безопасност, с това си поведение пострадалият е допринесъл във висока степен за настъпване вредоносния резултат и по аргумент на чл.201, ал.2 от КТ такова поведение носи белезите на непредпазливо такова. Ако съдът не възприеме съпричиняване вредоносния резултат евентуално се иска да приеме, че не е приложена правилно разпоредбата на чл.52 от ЗЗД, въпреки изложените мотиви, които в голяма част се опират на двете съдебно-медицински експертизи и се извежда погрешен извод, че няма положителна перспектива за зрението на лявото око на пострадалия. Относно некрeditиране от показанията на свидетеля В. Х., който работи в ответното дружество и са в противоречие с другия доказателствен материал, се поддържа оплакване, че този свидетел е пряк и непосредствен очевидец, че след инцидента в началото на 2019 година пострадалият се е явил на работа, обстоятелство установено и личното трудово досие на ищеца допълнително споразумение и многобройни молби за отпуск, ищецът е изпълнявал трудовите си задължения така, както и преди инцидента. Свидетелят не споделя впечатления за наличие на съществени разлики в трудовите функции от К. след връщането му на работа в началото на 2019 година, отделно от това извън професионалните взаимоотношения между свидетеля и ищеца са налице човешки отношения извън работата, когато са разговаряли многократно, ищецът споделял, че може ад изпълнява трудовите си задължения добросъвестно и видимо не е имало различия във възприятията му преди и след операцията, като е споделял единствено, че го дразни светлината. Счита също така обезщетението за прекомерно предвид изложеното завишено присъденото обезщетение за претърпени болки и страдания в разликата над 40 000 до 60 000 лева и се явява несправедливо, като моли съдът да отмени решението в тази част. Относно отказа на съда да присъди на дружеството разноски за правна помощ поради това, че не е доказал заплащане договореното възнаграждение се твърди, че е извършен превод на 04.11.2019 година с бордеро №211579. Претендира направените разноски.

С писмения отговор на въззивната жалба от адв.Р., като пълномощник

на Е.К.се поддържа неоснователност на жалбата на „Родопи Еко Проджектс“ ЕООД.Твърди се,че правилно съдът е отхвърлил въззивната жалба срещу Решение №74 от 15.06.2020година в частта касаеща разноските по делото, тъй като доказателства за извършено плащане не са представени своевременно, а и представеното с въззивната жалба копие на платежно нареждане не отговаря на исканията за този вид платежни документи и не е годно доказателство за извършен превод на адвокатско възнаграждение, тъй като липсват подписи на наредител,печат на дружеството,подпис на банковия служител, не е представено извлечение от банката на получателя за получаване сумата и макар да е отбелязано по договор за правна помощ не е посочено дело, номер,съд и т.н. Алтернативно ако съдът не приеме възраженията за неоснователност се иска да съобрази направеното възражение за прекомерност на възнаграждението на пълномощника на ответника. С отговора на въззивната жалба на Е.К. пълномощникът на „Родопи Еко Проджектс“ ЕООД поддържа неоснователност, като се твърди,че не са изложени никакви отменителни основания. Относно поддържаната несъобразеност с обема на болките и страданията на ищеца, със степента и характера на увреждането,със съществуващото икономическо състояние в страната и практиката на съдилищата се поддържа неоснователност.Твърди се също така, че няма данни за пълна слепота лявото око и се прави игнориране на данните, че още преди да заведе иска ищецът е започнал работа на предишното си работно място.Относно тъй наречената заделена сума, същата е във фонд резерви и евентуално би била заплатена на ищеца след влизане в сила на съдебното решение.Претендират се и направените разноски. В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба на Е.К. от „ЗАД Алианц България“ АД – трето лице помагач на ответника, депозирана чрез адв.М.К., в който се поддържа неоснователност на жалбата и се предлага решението в отхвърлителната част относно претенцията за неимуществени вреди да бъде потвърдено. По отношение претърпените болки и страдания се позовава на заключението на експертизата, вещото лице по която сочи известни затруднения в ориентацията,придвижването и работоспособността,работата с машини, както и управлението на МПС,но не е довело до пълна невъзможност да се извършат тези функции и състоянието на ищеца не е довело до абсолютни противоположения за извършване определени дейности.Съпругата на

пострадалия установява в съдебно заседание, че през 2019 година един месец след поставяне на лещата пострадалият се е върнал на работа, но напуснал на 12.12.2019 година по взаимно съгласие поради предявяване на граждански иск срещу работодателя, а причината да напусне обичайната си месторабота не е невъзможност да я изпълнява. В този смисъл са показанията на свидетеля В.Х..

Съгласно допълнителната СМЕ към момента на прегледа на пострадалия на 20.02.2020 година състоянието на лявото му око му позволява да разпознае единствено силуета на ръка, поставен на 30 см. разстояние, което съответства на по-малко от 1%, като след проведения личен преглед е извършена последваща интервенция, за което е издадена епикриза и вещото лице след запознаване с документа не е в състояние да даде точна прогноза за бъдещото подобрене или влошаване състоянието на Е.К., тъй като нещата са динамични, изискват чести контролни прегледи и допълнителни оперативни интервенции, т.е. не е налице пълна слепота, каквито оплаквания са развити в жалбата. По отношение възрастта на пострадалия и невъзможността му да извършва работа се поддържа, че не са събрани надлежни доказателства, които да установят трайно намалена работоспособност на ищеца, която да препятства възможността му да полага труд и да осигурява финансова обезпеченост за себе си и семейството си. Относно обществено икономическите отношения към датата на увреждане съгласно задължителната практика на ВКС (решение №34/27.03.2020 година, Пт.о по т.д. №1160/2019 и решение №63 от 28.07.2020 година Пт.о по т.д. №2086/2019 година ВКС) индиция за икономическата конюнктура в страната към датата на непозволеното увреждане са стойностите на минималната и средната за страна заплата, а видно от ПМС 316 от 20.12.2017 година минималната работна заплата е в размер на 510 лева, а видно от справката на НОИ средната работна заплата през третото тримесечие на 2018 година е сумата 1117 лева. По отношение задължителната практика по приложение чл.52 от ЗЗД счита, че районен съд не се е отклонил от задължителната съдебна практика и правилно и в пълнота е оценил всички елементи, обуславящи справедливия размер на обезщетението. По отношение размера на заделения застрахователен резерв съгласно чл.115, т.2 от КЗ застрахователят е длъжен по всяко време да образува достатъчни по вид и размер технически

резерви,които съгласно чл.120,ал.6 от КЗ редът и методиката се определят с наредба на комисията за финансов надзор.Предявените претенции подлежат на отчетност към резерва за предстоящи плащания по чл.89 от наредба №53 от 23.12.2016година за изискванията към отчетността,оценката на активите и пасивите,и образуването на техническите резерви на застрахователи,презастрахователи и гаранционния фонд(д.в.бр.6 от 19.01.2017година).Съгласно чл.90,ал.11 от тази наредба претенциите по застрахователни договори,предявени по съдебен ред,за които дружеството е уведомено и по които няма произнасяне от съда се включват в резерва за предстоящи плащания(възникнали но непредявени претенции-чл.89ал.2т.2),като цената на исковете заедно с дължими лихви и известните разноси могат да се коригират с коефициент.В случая заделеният резерв от щета №0142/19/001/500013 съответно на цената на иска,претенцията по чл.86 от ЗЗД и известните разноси,съобразно изискването на чл.90,ал.11 Наредба 053/23.12.2016 година на КФН и няма никакво отношение към размера на действително доказаното и дължимо на ищеца обезщетение.Предлага се да се остави въззивната жалба без уважение.

С писмения отговор на въззивната жалба на „Родопи Еко Проджектс“ ЕООД от „ЗАД Алианц България“ АД – трето лице помагач на ответника, депозирана чрез адв.М.К. се поддържа основателност на жалбата, а решението неправилно в обжалваната част.Счита,че представения по делото Протокол №2 от 13.07.2018 година е недооценен от съда,тъй като съгласно чл.23,ал.3 от ЗЗБУТ работодателят задължително установява,разследва и регистрира всяка станала трудова злополука, а в чл.57 от КСО същата следва да се регистрира от работодателя в три дни в териториално поделение на НОИ,което е основанието компетентния орган да разследва злополуката по чл.58 КСО.паралелно разследване на злополуката,независимо от задължителното по чл.58,ал.1 КСО е изискване на чл.2,ал.2 от наредбата за установяване,разследване,регистрация и отчитане трудовите злополуки,съгласно който ръководителите или упълномощени лица са длъжни да разследват обстоятелствата за всяка трудова злополука.При разследването задължително се канят представители на работниците и служителите от комитетите и групите при условията на труд, и на синдикалните организации на предприятието.При разследване злополуката

работодателят следва да установи конкретните обстоятелства и причини за нейното възникване, вида на уврежданията, както и всички други данни, подпомагащи териториалното поделение на НОИ да се произнесе за характера на злополуката-чл.9 от наредбата .Оформеният протокол задължително съдържа резултатите от разследването, като част от данните, подлежащи на вписване са и отклоненията от нормалните действия и условия, и материалния фактор, свързан с тези отклонения –чл.10 от наредбата и е част от откритото досие по трудовата злополука съдържащ първичната информация за инцидента и поведението на самия пострадал. Този документ не е оспорен от ищеца .Предлага се съдът да намали съответно на приноса на пострадалия присъденото обезщетение.

В съдебно заседание редовно и своевременно призван жалбоподателят Е.А.К. не се явява и се представлява от адв.В.Р., който лично и в писмени бележки поддържа изцяло подадената жалба и оспорва жалбата на жалбоподателя от „Родопи Еко Проджектс“, като претендира за присъждане адвокатско възнаграждение по реда на чл.38 ал.1, т.3 от ЗА.

В съдебно заседание жалбоподателят „Родопи Еко Проджектс“ редовно и своевременно призван се представлява от адв.А.А., който лично и в писмени бележки предлага да се остави без уважение жалбата на Е.А.К. като неоснователна и поддържа изцяло подадената жалба.

Третото лице помагач на ответното дружество ЗАД“Алианс България“ АД редовно и своевременно призвано не се изпраща представител. В писмен отговор намира жалбата на „Родопи Еко Проджектс“ за основателна и неоснователна жалбата на Е.А.К..

Окръжният съд, след като взе в предвид доводите на жалбоподателите, след проверка на данните по делото и решението, обсъждайки доказателствата, съобрази следното :

Жалбите са подадени в срока по чл.259, ал.1 от ГПК, от надлежни страни, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което са процесуално допустими.

Жалбите са редовни, тъй като отговарят на изискванията на чл. 260, т. 1, 2, 4 и 7 и чл. 261 ГПК, поради което следва да се разгледат по същество.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по

валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

При извършена служебна проверка по реда на чл. 269 ГПК настоящата инстанция констатира, че първоинстанционното решение е валидно, а в обжалваните си части и допустимо.

Проверката на законосъобразността и правилността на първоинстанционния съдебен акт, която настоящият състав следва да извърши съгласно чл. 269, изр. 2 ГПК се ограничава от наведените във въззиваната жалба оплаквания.

Жалбите и отговорите на страните са основани на различната им преценка на събрания доказателствен материал и различните им виждания относно направени от първоинстанционният съд правни изводи по въпросите относно дали е съпричиняване при настъпване на трудовата злополука по време и във връзка с изпълняваната трудова дейност от пострадалия Е.А.К. когато на 13.07.2018 г. в с.Ерма Река, в 3,30 часа по време на работа в участък „Южна Петровица”, рудник „Ерма река”, на хор.724 проходка, при окопаване на забоя, пада скален къс, вследствие на което рикошира малко камъче, с диаметър около 5 мм. и остри ръбове, удря миньора в окото, като пострадалият е с проникваща рана от чуждо тяло в лявата очна ябълка.

Производството пред районен съд е инициирано от ищеца Е.К., който в исковата молба е заявил осъдителна претенция срещу правоприемника на „Горубсо-Златоград“ АД – „Родопи Еко Проджектс“ ЕООД за ангажиране имуществената отговорност на работодателя по повод увреждане здравето на работника, в резултат на трудова злополука от дата 13.07.2018 год.

С оглед предмета на обжалване, въведен с жалбите, подлежи на разглеждане от въззивния съд предявеният от работника срещу работодателя иск за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в разликата над уважения размер от 40 000 лева до 60 000 лева и в отхвърлителната част на предявения иск над сумата от 60 000 лв. до пълния предявен размер от 98 234,60 лв.

Претендираните от ищеца права произтичат от следните обстоятелства:

Ищецът е заемал при ответното дружество длъжността „подземен миньор I ст.” и на 13.07.2018 год., по време на нощна смяна, на обичайното му работно място - с. Ерма река, участък „Южна Петровица”, на хор.724 проходка, при окопаване на забоя, пада скален къс, вследствие на което рикошира малко камъче, с диаметър около 5 мм. ,с остри ръбове, удря миньора в окото и е причинена проникваща рана от чуждо тяло в лявата очна ябълка.

От представената по делото молба вх. № 1683/13.12.2019 г. на Е.К.и заповед № 76/12.12.2019 г. на управители на „Родопи Еко Проджектс” ЕООД се установява,че трудовото правоотношение е прекратено на 12.12.2019 г., на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ – по взаимно съгласие на страните.

По повод инцидента от работодателя е подадена Декларация до ТП на НОИ - Смолян, като с Разпореждане № 5104-20-72 от 03.09.2017 г. на ТП на НОИ-Смолян е прието,че претърпяната злополука на 13.07.2017 г. от Е.А.К. е призната за трудова по смисъла на чл. 55, ал. 1 КСО, станала през време и във връзка с извършваната работа.

Излага твърдения, че е транспортиран до спешно отделение на болницата в гр.Кърджали, където били направени изследвания и още на същия ден ищецът бил транспортиран за лечение в специализирана болница за активно лечение по очни болести „Зора” ООД в гр.София. Там след извършен преглед била предприета по спешност оперативна интервенция. Ищецът бил изписан от болницата на 15.07.2017 г. с окончателна диагноза: Изкълчване на леща на ляво око. Травматична катаракта. Проникваща рана в очната ябълка с чуждо тяло на ляво око. Предписано било медикаментозно лечение и указания за ХДР. Състоянието на ищеца било проследено в СБАЛОБ ”Зора” ООД-София, в МЦ „Авицена” ЕООД, гр.Кърджали и от личния лекар д-р Савера Шукина в гр.Златоград, чрез контролни прегледи, при които било констатирано влошаване на състоянието му. В резултат на това му били издадени болнични листове за временна нетрудоспособност, което състояние продължава и към момента. На 22.02.2019 г. ищецът постъпва отново за лечение в СБАЛОБ ”Зора” ООД-София, където претърпял нова оперативна намеса - имплантация на леща в ляво око. Изписан бил от болницата на 24.02.2019 г. с препоръки за медикаментозно лечение и указания за ХДР. Въпреки предприетото лечение и две оперативни интервенции, състоянието на ищеца не се е подобрило, което наложило на 15.07.2019 г. отново да постъпи за лечение и оперативна намеса в СБАЛОБ”Зора” ООД-София. При извършената оперативна интервенция бил направен трепан роговичен трансплантат с размер 8.00 мм., отстранена била роговицата с реципиент с размер на 7.75 мм. и бил поставен трансплантат. Била поставена окончателна диагноза - Булозна кератопатия на ляво око. В исковата молба се сочи, че независимо от проведените три оперативни интервенции, както и медикаментозното лечение към настоящия момент

ищецът бил с почти загубено зрение на ляво око, вследствие на претърпяната трудова злополука. По време на инцидента, а и впоследствие при извършваните оперативни интервенции, същият търпял непрекъснато физически болки и страдания. Сочил се че му е била необходима чужда помощ, особено след осъществените оперативни интервенции да обслужва ежедневните си битово-хигиенни нужди, поради изключително трудно придвижване и нарушена ориентация към околния свят. Излагат се съображения че липсата на зрение с ляво око, освен дискомфорта, напълно срива психическо и емоционално състояние на ищеца и се отразява трайно върху цялостното му поведение – проявява агресия, спрямо близки и приятели, изпада в нервни изблици със и без повод, които се редуват с пълна апатия към живота. Чувствал се непълноценен, тъй като е все още млад човек, а това ще се отрази върху неговата цялостна работоспособност, поради което не виждал перспектива за в бъдещето си. През времето, през което бил в болнични, от деня на злополуката 13.07.2017 г. до настоящия момент, получавал обезщетение в размер значително по-малък от заплатата, която е щял да получава, ако е работел пълноценно, а средствата изразходвал за лекарства, прегледи, снимки и консултации. Наред с претърпените болки и страдания, ищецът сочи, че е претърпял и имуществени вреди изразяващи се в заплащане на съответните медицински консумативи (закупена твърда леща) и такса за избор на екип, за които му са били издадени ф-ри № 1000012002/22.02.2019 г. на стойност 430 лв.; № 10000122003/22.02.2019 г. на стойност 500.00 лв. и № 10000122909/16.07.2019 г. на стойност 500 лв. или общо – 1 430 лева, за което представя 3 бр. фактури на обща стойност 1 430 лв., във връзка с извършени плащания, по повод лечението на травмите на ищеца, за които вещото лице по СМЕ сочи, че се намират в причинно-следствена връзка с процесната трудова злополука, както и е представено преводно нареждане от 07.02.2019 г., приложено към становището на третото лице помагач - „ЗАД Алианс България“ АД, в полза на ищеца е заплатена сумата от 1 765,40 лв. по щета № 0142/19/001/500013 за временна неработоспособност, в резултат на трудова злополука, настъпила на 13.07.2018 г.

Вещото лице по назначената и изслушана пред районен съд основна и допълнителна съдебно-медицинска експертиза д-р В.С. установява, че при възникналата трудова злополука, на ищеца са причинени следните телесни

увреди – пробивна, разкъсно-контузна рана в темпоралната (външната) половина на роговицата с неправилни ръбове, с пролабиране (излизане на очни структури навън от очната ябълка) на ирис, лещени маси и стъкловидно тяло, както и тотално помътнена собствена леща (травматична катаракта), вследствие на което ищецът е изпитал силна болка и трайно отслабване на зрението на ляво око, което съгласно разпоредбата на чл.129, ал.2 НК се класифицира като средна телесна повреда. В рамките на една календарна година (от 07.2018г. до 07.2019г.) са извършени три оперативни интервенции на ляво око: 1-ва операция на 13.07.2018г. - извършена първична обработка на перфоративната рана и PPV (парс-плана витректомия) с изчистване на патологично-промененото стъкловидно тяло и собствена леща, както и потънал фрагмент от лещено ядро; 2-ра операция на 23.02.2019г. - извършена PPV с доизчистване на лещени маси и имплантиране чрез пришиване към еклера на изкуствена вътреочна леща (IOL); 3-та операция на 16.07.2019г. - извършена роговична трансплантация заради обширен цикатрикс на роговицата, заемащ центъра и долно- темпоралния ѝ квадрант. След личен преглед на ищеца, експертът е констатирал (допълнителна СМЕ), относно ляво (пострадало) око: VOS (visus oculi sinistri) = 0.001 - пациентът разпознава единствено движещата се ръка на лекаря пред окото на пациента на разстояние от 30 см, като не може да назове броя на показваните пръсти. В проведеното открито съдебно заседание на 20.02.2020 г. вещото лице разяснява, че ищецът разпознава единствено силуета на движеща се ръка от 30 см. пред окото, т.е. това е състояние една стъпка преди абсолютна слепота на окото, при което няма възприятие на светлина. Като процент, зрението е по-малко от 1%. По отношение на степента на претърпените болки и страдания, вещото лице разяснява в о.с.з на 15.01.2020 г., че оточният травматизъм е една от най-тежките травми и е съпроводен с интензитет – най-силна болка, която може да се получи, тъй като човешкото око е силно инервиран орган и дори и най-малката драскотина е свързана с голяма болка, а когато говорим за пробивно нараняване, т.е. обвивката на окото е наранена в пълна дебелина, болките са с много висок интензитет. Експертът сочи, че и трите интервенции, изпълнени на ищеца са едни от най-тежките, които очните хирурзи изпълняват и след всяка от тях възстановителният период е дълъг и е свързан с интензивни болки. Разяснява още, че когато едното око загуби функция или има намалено зрение, дълбочинното зрение, т.е. 3D-зрението, се нарушава. Вещото лице е категорично, че не може да бъде дадена прогноза за бъдещото развитие на увреденото око и неговото състояние.

При така установеното делото от фактическа страна настоящият състав приема за установено, а и няма спор, че ищецът работел в ответното предприятие („Горубсо-Златоград“ АД) от 11.09.2018 г. На 13.07.2018 г. ищецът и свидетелят Г.К.били нощна смяна в обект рудник „Ерма“, участък „Ю.Петровица“, на хор.724 проходка, със задача пробивно-взривни работи. Към 03,30 часа при окопаване забоя пада скален къс, от който се

отслюява по-малък скален къс, с диаметър около 5мм и остри ръбове, проникнал в лявото око на Е.А.К. който след оказана първа помощ от колегата му Г.К. е транспонтиран в спешно отделение в гр.Кърджали.

Съдът приема въз основа на показанията на свидетелят В.Х. – началник смяна, че след проверка от негова страна на забоя-челото и тавана работното място е обезопасено. Свидетелят установява също така, че това не означава, че на 100% дава гаранция, защото все пак има останали някакви малки пластове, които допълнително се оформят с лостове. Пак според свидетеля по данни на пазача, който го уведомил за инцидента нараняването на пострадалия е вследствие окопаване на късове, които били напукани и паднал камък към земята, защото била мраморна и при съприкосновение с камъка, който бил на земята, изхвъркнала малка частица, която уцелила окото. Според свидетеля няма как да се предположи, че ще се отчупи толкова малко парченце, което да рикушира и нарани окото на пострадалия.

При така установеното по отношение спорния по делото въпрос относно обстоятелството дали с поведението ищецът е допуснал небрежност, като не е предвидил евентуална възможност за откъсване на скален блок, не е проявил достатъчно грижи за личното здраве и собствената си безопасност и по този начин е допринесъл за настъпване вредоносния в резултат следва да бъде отбелязано, че оплакването релевирано и в хода на производството пред районния съд е неоснователно. Настоящият въззивен състав се солидаризира с извода направен от районен съд, че няма основание да се приложи разпоредбата на чл. 201, ал. 2 от КТ.

Практиката на ВКС е еднозначна, че основание за намаляване или изключване отговорността по чл.200 от КТ е налице само при проявена груба небрежност от работника, която е и правнорелевантна. Понятието „груба небрежност“ няма легална дефиниция в трудовото законодателство, като в постоянната практика ВКС приема, че понятието „груба небрежност“ по чл. 201, ал. 2 от КТ предполага една по-висока степен и роля на елементи като невнимание, нарушение на правила, неполагане на дължима грижа и несъобразяване с обективни фактори в поведението на пострадалото лице в сравнение с общото понятие за съпричиняване. По тези съображения поведение, което в общия случай на деликт би могло да се приеме за съпричиняване от страна на пострадалия не всякога може да се приеме за груба небрежност по смисъла на трудовото законодателство.

В настоящата хипотеза въззивният съд намира, че не е налице съпричиняване на вредоносния резултат. От обсъдените в съвкупност доказателства събрани в хода на разглеждане делото от районен и въззивен съд няма данни пострадалото лице да е допринесло за настъпване на злополуката и съответно на вредоносния резултат от нея.

Установен е механизма на инцидента - при окопаване на забоя, се откъсва и

пада скален къс, който не наранява ищеца, а парче от него с диаметър от 5 мм и остри ръбове, рикушира и попада в лявото око на пострадалия, възприет и от комисията по разследване на злополуката по чл.58 от КСО, чиито констатации са обективирани в Протокол № 5103-20-5 от 31.08.2018 г.).

В съдържанието на цитирания протокол е посочено още при анализ на причините за възникване злополуката, че внезапното отслюяване на камъка е непредвидимо, както и са непредвидими причините за възникването на злополуката. Комисията не е установила нарушения на технологичната дисциплина, които да са в пряка причинно- следствена връзка с настъпване вредоносния резултат.

При тези обстоятелства, след съобразяване писмените и гласните доказателства събрани в хода на делото, правилно районен съд приема, че ищецът не е съпричинил възникване на злополуката.

Следва да се отбележи за пълнота на изложението, че отговорността на работодателя по чл.200 от КТ е обективна. Констатациите в Протокола за резултатите от извършеното разследване от 31.08.2018г., се приемат за валидни до доказване на противното-чл.58 ал.6 от КСО. Кодексът е въвел една оборима презумпция на този официален свидетелстващ документ, тоест, в случая не може да се приеме, че документът има обвързваща съда материална доказателствена сила, която е безусловно задължителна. Допусната от закона възможност тя да бъде оборвана, означава, че няма процесуална пречка оборването да стане с всички допустими от ГПК доказателства.

На първо място, оборването на част от констатациите в протокола които са неизгодни за дружеството ги прави самото то, без да е оспорило неговото съдържание и да е открито производство по оспорване съдържанието на документа. Затова е настъпила преклузията за ответното дружество да оспорва констатациите в протокола, включително и в частта за непредвидимост на внезапното отслюяване на скалния къс от тавана и непредвидимост на злополуката. Комисията не е констатирила нарушения на технологичната дисциплина, които да са в пряка причинна връзка със злополуката, както и нарушения на нормативни актове.

Неоснователно е и поддържаното от жалбоподателя, че в двата протокол №5103-20-5 от 31.08.2018година по инициатива на ТП на НОИ Смолян и този от 13.07.2020година по назначената от управителите на дружеството комисия за разследване документа обосновават извод за проявена от пострадалия груба небрежност. Констатациите в протокол №5103-20-5 от 31.08.2018година съдът обсъди по-горе, а що се касае втория протокол следва да се отбележи, че е изготвен от лица, които се намират в служебна йерархическа зависимост от работодателя, който е страна по настоящия спор, същите са изолирани, дискредитирани и не се подкрепят от

останалите събрани по делото доказателства, и най-вече от констатациите в протокола за резултатите от извършеното разследване на трудовата злополука. Няма действие на ищеца, което да може да се квалифицира или да обосновава проявена от него груба небрежност. Нещо повече свидетелят В. Х. установява, че работодателят не е предоставил на пострадалия предпазни очила, а от там и извода, че е бил допуснат да работи без такива очила. Липсват данни работодателят да е установил и доказал друга причина, свързана с поведението на пострадалия, поради която да е настъпила трудовата злополука.

Следователно работодателят не е доказал наличието на проявена груба небрежност от страна на увредения работник за настъпването на трудовата злополука, което да е основание за намаляване на отговорността на работодателя по чл.200 КТ, а доказателствената тежест е негова.

Съдът като съобрази характера и естеството на увреждането бъдещите неблагоприятни последици и перспективата за оздравяване и възстановяване зрението на Е.К., неговата млада възраст, намира, че правилно, при преценка на всички събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност, първоинстанционният съд е определил по справедливост размера на обезщетението за неимуществени вреди размер от 60 000лв. Въззивният съд споделя изцяло доводите на първата инстанция, изложени в тази насока.

Касае се за причинена по своя характер и естество тежка телесна повреда довела до ограничаване със сигурност на периферното зрение на лицето с лявото око. Според уточненията на вещото лице д-р С. в съдебно заседание на 15.01.2020 година касае се за една от най-тежките травми-оточен травматизъм, съпроводена с интензитет-най-силната болка, която може да се получи. Според вещото лице обвивката на окото е наранена в пълна дебелина и се касае за болки с много висок интензитет и продължителност, първо от самата травма, а в следствие от извършените три оперативни интервенции – при първата и втората оперативна интервенция се влиза се влиза в окото с три водача, т.е с изкуствено предизвикани пробивни наранявания, за да се осъществи реконструкция на травматично увреденото око, в опит да се достигне до очната кухина и да възстанови всичко, а третата операция е смяна собствената роговица на човека, която вече травматично увредена и е вече с цикатрикс, т.е помътняване, защото нормално, физиологично е прозрачна. Вещото лице е категорично, че и трите интервенции са едни от най-тежките, след всяка от тях възстановителния период е дълъг, свързан с интензивни болки и уточнява независимо каква е операцията и къде е в тялото, а третата е свързана с присаждане на нова тъкан съществува опасност за отхвърляне. Настоящият състав намира, макар вещото лице да не се ангажира с прогноза за в бъдеще, че описаните манипулации обосновават значителни вредни последици от неимуществен характер като болки и страдания, страх от неизвестността, пълното изолиране от приятели и колеги,

пълнен дискомфорт, ежедневните болки които изпитва при всяка една манипулация свързана с поставянето на капките или медицинския крем. Ищецът няма периферно зрение на лявото око, загърбил заобикалящата го действителност. Всичко това е дало основание на първата инстанция да присъди обезщетение за неимуществени вреди в посочения размер.

В тази връзка оплакването, че е нарушен принципът на справедливост в атакуваното решение, тъй като в личното досие на пострадалия има данни, че ищецът Кушев отново започнал работа при подземни условия в началото на 2019 година, в каквато насока е депозирал показания свидетелят В.Х., противно на твърденията на насрещната страна в обратен смисъл, не се споделя от настоящия състав. Вярно е, че има данна, че пострадалият е започнал работа, в каквато насока са и показанията на В. Х., но това не означава, че ищецът вижда, както твърди свидетелят, нито, че ищецът се е възстановил за шест месеца, както твърди дружеството жалбоподател. По делото е установено, че пострадалият има дъщеря студентка и ученичка във втори клас, поради което е принуден предвид финансовата необезпеченост на семейството си.

В същото време обаче поддържаната теза за възстановяване за период от шест месеца се опровергава категорично от изслушаното основно и допълнително заключение на д-р В. С. който след извършен преглед на пострадалия констатира, че зрението на въпросното травмирано око е силно намалено – 0.001, което съответства приблизително на разпознаване силуета на движеща се ръка от 30 см. пред окото, което според направеното доуточнение в съдебно заседание е една хилядна, тъй е една стъпка преди пълна слепота, в каквато посока са писмените доказателства по делото, както и показанията на свидетелите М. К. и К. У..

Настоящият състав намира за неоснователно оплакването във въззивната жалба за незаконосъобразност на решението, макар да не е подадена частната жалба срещу Определение №20216 от 12.08.2020 година, с което е оставена без уважение молбата на ответника „Родопи Еко Проджектс“ ЕООД за изменение постановеното първоинстанционно решение в частта за разноските. Въззивният съд споделя изложените от районен съд мотиви за липса на доказателства за извършено плащане претендираните от ответното дружество разноски, които кореспондират с т.1 от ТР №6 от 06.11.2003 година, по т.д. №6/2012 година на ОСГК. Само, когато е доказано извършването на разноски в производството, те могат да се присъдят по правилата на [чл. 78 ГПК](#). Ето защо, в договора за правна помощ следва да бъде указан вида на плащане, освен когато по силата на нормативен акт е задължително заплащането да се осъществи по определен начин - например

по банков път. Тогава, както и в случаите, при които е договорено такова заплащане, то следва да бъде документално установено със съответните банкови документи, удостоверяващи плащането. В настоящият случай пълномощникът на дружеството е представил списък по чл.80 от ГПК на направените разноски, в който единствено е посочил претендираната сума за адвокатски хонорар 4800лева, с ДДС, по договор за правна защита и съдействие. В представения такъв от 18.09.2019 година, приложен на л.96 от първоинстанционното дело е вписан претендирания хонорар и е посочено, че възнаграждението е платимо по банков път. В случая обаче не са представени доказателства за реалното изплащане на сумата, т.е. своевременно преди приключване устните заседания на 14.05.2020година, а е приложено към депозираната въззивната жалба вх.№1332/16.07.2020година копие на банково бордеро от 04.11.2020година за заплатено по ДПС № 23382 адвокатско възнаграждение, т. е. четири месеца след приключване съдебното заседание пред първоинстанционния съд.

Неоснователна е и жалбата на Е.К. касателно определената от районен съд репарация на причинените неимуществени вреди. Въззивният съд намира, че няма основание за присъждане на обезщетение в по-голям размер. Правилно и в съответствие с разпоредбата на чл.52 ЗЗД е определен размерът на присъденото обезщетение. Преценени са всички установени по делото факти и обстоятелства, които определят интензивността на търпените болки и страдания с оглед установения в закона критерий за определяне на обезщетението по справедливост. Съгласно задължителна и константна практика на ВС и ВКС, справедливостта, като критерий за определяне паричния еквивалент на моралните вреди, включва винаги конкретни факти, относими към стойността, която засегнатите блага са имали за своя притежател. В този смисъл справедливостта по смисъла на чл. 52 ЗЗД не е абстрактно понятие, а тя се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики-характер и степен на увреждане, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, обществено и социално положение. Принципът на справедливост включва в най-пълна степен обезщетяване на вредите на увреденото лице от вредоносното действие и когато съдът е съобразил всички тези доказателства от значение за реално претърпените от увреденото лице морални вреди - болки и страдания, решението е постановено в съответствие с принципа на справедливост. В конкретният случай при определяне размера на дължимото обезщетение. Златоградски районен съд е взел предвид младата възраст на пострадалия работник-42 г., броят и вида на получените в резултат на трудовата злополука увреждания, интензитета и силата на болките и страданията непосредствено

след инцидента, получени в резултат на травматично настъпилите увреждания, продължителния период на възстановяване – около една година половина, както и продължаващата към настоящия момент невъзможност да заеме сравнително добре заплатена работа, тъй като с оглед нарушаване периферното зрение на пострадалия е ограничена в голяма степен работата, която може да извършва.

Настоящият състав намира, че с оглед разпоредбата на чл. 52 ЗЗД сума от 60 000 лева представлява справедлив еквивалент на претърпените вследствие злополуката неимуществени вреди.

Предвид гореизложеното по-горе по въззивната жалба на дружеството работодател и на пострадалия първоинстанционният съд с атакуваното решение е отчетел всички фактори, имащи значение за размера на обезщетението за неимуществени вреди, като в пълнота е отчетен и съобразен принципа за справедливост, визиран в чл.52 от ЗЗД. Действително се касае за сериозно увреждане на пострадалия с претърпени сериозни болки и страдания. Няма спор, че и към момента ищецът изпитва болки и страдания, дискомфорт, и е с променена съществено неговата лична и обществена нагласа за бъдещето. Независимо от това, по делото липсват данни да е настъпило друго влошаване на общото здравословно състояние на ищеца, освен непосредствено причиненото увреждане от трудовата злополука. Ищецът може да възприема обикалящия го свят макар и в ограничени рамки. Въпрос на време е да преодолее и проблемите от психологически характер, които в момента изпитва и които са преходни и преодолими с оглед на младата му възраст и подкрепата, която получава от най-близките си роднини.

В този смисъл въззивният съд намира, че присъдения размер от 60 000лв съответства на претърпените до момента неимуществени вреди и напълно ги овъзмездява, поради което счита, че не са налице основания за увеличаването му.

Основателна е обаче жалбата на Е.К.в частта, с която е осъден да заплати по сметка на районен съд сумата 1 529.36 лева държавна такса съразмерно отхвърлената част от иска.

Разпоредбата на чл. 359 от КТ предвижда, че работниците не заплащат такси и разноски в производството по трудови дела, в това число и държавни такси по делото, свързани с направени от другата страна разходи по жалбата ѝ, дори и при отхвърляне на иска, като в този случай направените разходи остават за нейна сметка или се поемат от държавния бюджет, както разноските за вещи лица например. Същите лица обаче, при неблагоприятен за тях изход на делото, дължат на насрещната страна разноските, които тя е направила за такси по делото, разноски за производството, както и изплатеното възнаграждение за един адвокат, ако насрещната страна е била

представлявана от адвокат или юрисконсулт.

В случая неправилно са възложени в тежест на ищеца и направените разноси за вещо лице съразмерно отхвърлената част от иска, но в тази част липсва жалба, поради което съдът е ограничен от направените оплаквания във въззивната жалба съобразно разпоредбата на чл.269 от ГПК.

Ще следва предвид гореизложеното в тази атакувана част решението да бъде отменено като незаконосъобразно постановено.

С оглед изхода по спора във въззивната инстанция-частична основателност на подадената от Е.К. жалба досежно присъдената от районен съд държавна такса в тежест на ищеца съразмерно отхвърлената част на иска за присъждане обезщетение за неимуществени вреди и неоснователност на подадената от работодателя въззивна жалба, по реда на чл.78 ал.1 от ГПК на адвокат В.Р. следва да бъде присъдено на основание чл.38 от Закона за адвокатурата във връзка с чл.7ал.2 т.4 от Наредба№1 от 09.07.2004година за минимални размери адвокатските възнаграждения адвокатско възнаграждение за осъществено от него процесуално представителство по делото пред въззивната инстанция в размер на сумата 1130лева. Настоящият състав счита,че макар да е направено своевременно искане и е представен списък по чл.80 от ГПК от ответното дружество искане за присъждане на разноси за заплатена държавна такса, с оглед изхода на спора за дружеството жалбоподател такива не се следва да се присъждат.

По изложените съображения,съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 27/12.02.2020 год. по гр.д.№ 205/2019 год. на ЗРС в частта, с която е осъден Е. А.У. да заплати държавна такса по сметка на Златоградски районен съд в размер на сумата 1529.36 лева (хиляда петстотин двадесети девет лева, тридесет и шест стотинки), като незаконосъобразно постановено.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 27/12.02.2020 год. по гр.д.№ 205/2019 год. на ЗРС в останалата част, като законосъобразно постановено.

РЕШЕНИЕТО в частта, с която е осъден Е.А.К. да заплати съразмерно отхвърлената част от иска сумата 172.57лева възнаграждение за вещо лице не е обжалвано и е влязло в законна сила.

ОСЪЖДА „Родопи Проджектс“ЕООД да заплати на адв.В.Р. адвокатско възнаграждение за осъществено от него процесуално представителство по делото пред въззивната инстанция на Е.А.К.в размер на сумата 1130лева(хиляда сто и тридесет).

РЕШЕНИЕТО е постановено с участието на третото лице помагач на ответника ЗАД“Алианц България“АД.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС при условията на чл.

280 от ГПК, в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____